

INFO

**Biblická a katechetická
hodina se koná v úterý po
večerní mši svaté od 17.45.**

Biblická hodina:

úterý 13. listopadu

úterý 20. listopadu

Katechetická hodina:

úterý 6. listopadu

úterý 27. listopadu

25. listopadu máme Slavnost Ježíše Krista Krále.

Je to poslední neděle církevního
roku a je slavností Pána Ježíše,
který mezi lidmi žil
jako služebník všech.
Toho dne oslavujeme Ježíše
jako Krále všech králů.

Pravidelný pořad bohoslužeb

v Mělníku a okolí

Neděle:

8.00 - kostel sv. Vavřince na Pšovce

9.30 - kostel sv. Petra a Pavla
(Na Vyhliďce)

11.00 - kostel Narození Panny
Marie v Zábouři

18.00 - kostel sv. Ludmily
(Pražská ulice)

Úterý:

17.00 - kostel kapucínů (nám. Míru)

Středa:

7.30 - kostel sv. Ludmily
(Pražská ulice)

Čtvrtek:

7.30 - kostel sv. Ludmily
(Pražská ulice)

Pátek:

16.30 - kostel kapucínů (nám. Míru)
- adorace nejsvětější svátosti

17.00 - mše sv.

Sobota:

7.30 - kostel sv. Ludmily
(Pražská ulice)

17.00 - kostel sv. Václava ve Vysoké
(mše s nedělní platností)

Mělník

Pšovka

Zábouři

Vysoká

Šemanovice

Medonosy

OTEVÍRACÍ SETKÁNÍ RODIN NA MĚLNICKÉ FAŘE

Dne 21. října 2012 jsme se sešli na prvním setkání rodin z farnosti Mělník. Očekával jsem, že se sejdem ve skromném počtu 2 – 3 rodin. Množství zájemců mě velmi příjemně překvapilo. Jestli počítám dobře, sešlo se nás 8 rodin. Bylo zajištěno hlídání dětí slečnou Janou Žižkovou. Díky tomu jsme měli prostor a i trochu toho vzácného klidu si říci očekávání od takového setkání.

Shodli jsme se na několika věcech. Setkání by mělo obsahovat modlitbu, kterou jsme také začali. Modlili jsme se jak za průběh setkání, za náš vztah k Bohu, tak za naše děti, za naše kněze, farnost, vztahy v kostele a podobně. V další části měl každý příležitost se představit, říci něco o sobě a svá očekávání s jakými na toto setkání přišel. Z toho vyplynula diskuse o obsahu setkání. Ukázalo se, že by mělo být pravidelné (optimálně) 1x za měsíc, mělo by mít vždy nějaké téma. Občas bychom se mohli sejít i na akci s dětmi, abychom prožili společně chvíle dohromady. Napadlo nás, že bychom udělali pro děti nějaké setkání mezi vánočními svátky a Silvestrem, kde bychom si mohli popovídat o Vánocích společně, o tom, jak je slavíme. Třeba bychom mohli zazpívat koledy apod. Řešili jsme i téma našich setkání. Shodli jsme se na čtení nedělního evangelia, nad kterým bychom se konkrétně zamysleli a řekli si, jak ho lze prakticky začlenit do našeho života. Až se blíže poznáme, možná zvolíme jiné téma, které nás rovněž spojuje.

V závěru jsme hledali nejhodnější termín pro pravidelné setkávání. Museli jsme přistoupit na kompromisní řešení, které pro každého znamená nějaký ústupek. Neoptimálnější nám vyšel čas po nedělní mši svaté, kdy je zajištěno hlídání pro děti v herně Kašpárek. Délka setkání by byla v rozsahu cca 1,5 hod. Výhodou takového času je, že rodina je už „vypravena“ z domova a nemusí se na setkání zvlášť chystat a ztrácet tak čas cestováním. Zároveň nedělní vnímáme jako čas, který bychom měli věnovat Bohu a farní rodině – farnímu společenství.

Když budu osobně hodnotit toto setkání, mám opravdu příjemný a pozitivní pocit, že jsme se sešli rádi, že každý, kdo přišel, má chuť k takové aktivitě. Jsem potěšen, že jsme našli společnou řeč a že tu je zájem pokračovat. Jak se nám to podaří do budoucna, záleží opravdu na každém z nás. Bez vlastní iniciativy a alespoň malé oběti to nepůjde. A jak to vnímám nyní - chuť tu je. Chci všem poděkovat za jejich čas a iniciativu, zvláště pak slečně Janě Žižkové za hlídání dětí a v neposlední řadě našim kněžím za možnost se sejít na faře a za jejich vstřícnost a podporu. Příští setkání bude, dá-li Pán, po mši svaté v neděli 25. listopadu od 10:30h na faře.

Tímto bychom chtěli pozvat další zájemce o takové setkání a dát jim příležitost, sdílet své postoje, zkušenosti i těžkosti. „Břemena jedni druhých neste!“

Jaromír Týle

Jak získat odpustky pro duše v očistci

Apoštolská penitenciárie vyhověla žádosti Dominika kardinála Duky OP, arcibiskupa pražského a předsedy České biskupské konference a dovolila pro větší dobro věřících, kteří ze závažných důvodů nebudou moci navštívit hřbitov ve dnech uvedených v Enchiridionu odpustku, **tj. 1. - 8. listopadu**, aby na území českých a moravských diecézí bylo možno získat plnomocné odpustky přivlastnitelné duším v očistci při návštěvě hřbitova a za splnění obvyklých podmínek **již od 25. října. Toto dovolení bude platit po dobu sedmi let (do roku 2019).**

Jaké jsou podmínky pro získání odpustků v dušičkovém období?

1. listopadu odpoledne a 2. listopadu po celý den můžete při návštěvě kteréhokoliv kostela získat plnomocné odpustky přivlastnitelné pouze duším v očistci. Kromě obvyklých podmínek (sv. zpověď, sv. přijímání, modlitba na úmysl Svatého otce a vyloučení veškeré náklonnosti k jakémukoliv hříchu, a to i všednímu) je podmínkou pomodlit se při návštěvě kostela modlitbu Páně a Vyznání víry.

Od 25. října do 8. listopadu můžete získat plnomocné odpustky, přivlastnitelné jen duším v očistci, jestliže po splnění obvyklých podmínek navštívíte hřbitov a pomodlíte se tam třeba jen v duchu za zemřelé. V ostatních dnech lze při návštěvě hřbitova získat takovýmto způsobem odpustky částečné.

Římskokatolická farnost Proboštství Mělník

Na Vyhliďce 18, 276 01 Mělník, mobil: 731 518 750

Spravujeme též farnosti: Mělník - Pšovka, Zábouři, Vysoká, Šemanovice, Medonosy.

Duchovní správu zabezpečují Misionáři Matky Boží z La Saletty: P. Jacek Zyzak, MS; P. Mirosław Mateńko, MS

Více o nás a o naší farnosti: www.saletini.cz

Na Vaše příspěvky do tohoto zpravodaje se těšíme na adrese: farnostmelnik@quick.cz; saletini@seznam.cz.
Můžete je také osobně předat duchovním správcům.

FARNÍ ZPRAVODAJ

LISTOPAD 2012

Smrt už není dělicí čára. Smrt ztratila moc nad těmi, kteří patří Bohu.

Velké tajemství duchovního života - života v Bohu - je, že ho nemusíme očekávat jako něco, co přijde později. Ježíš říká: „Přebývejte ve mně, jako já přebývám ve vás.“ Toto božské přebývání je věčný život. Je to aktivní přítomnost Boha ve středu mého života, pohyb Božího Ducha uvnitř nás - který nám dává věčný život. Ale přesto, co život po smrti? Když žijeme ve spojení s Bohem, když patříme do vlastní Boží domácnosti, neexistuje už žádné „před“ a „potom“. Smrt už není dělicí čára. Smrt ztratila moc nad těmi, kteří patří Bohu, protože Bůh je Bůh živých, ne mrtvých. Jakmile jednou okusíme radost a mír, které vycházejí z objetí Boží lásky, poznáme, že všechno je a bude dobré. „Nebojte se,“ říká Ježíš. „Překonal jsem moc smrti ... přijďte a přebývejte se mnou a vězte, že kde jsem já, tam je váš Bůh.“

Je-li naším cílem věčný život, není to vzdálený cíl. Je to cíl, kterého můžeme dosáhnout v přítomném okamžiku. Rozumí-li naše srdce této božské pravdě, pak žijeme duchovní život.

Přesto však musíme být připraveni. Příprava na smrt je nejdůležitější životní úkol, zvláště když věříme, že smrt není úplným rozložením naší totožnosti, ale cestou k jejímu plnému odhalení. Smrt, jak o ní Ježíš mluví, je momentem, ve kterém naprostá porážka a úplné vítězství jsou jedno. Kříž, na kterém Ježíš umřel, je znamením této jednoty porážky a vítězství. Ježíš mluví o své smrti jako o vyzdvižení. Vyzdvižení na kříž a také vyzdvižení při vzkříšení. Ježíš chce, aby naše smrt byla jako jeho, smrt, kterou nás svět vypudí, ale Bůh nás pozve k sobě domů.

Jak se tedy máme připravit na smrt? Tak, že budeme žít každý den s vědomím, že jsme děti Boha, jehož láska je silnější než smrt. Úvahy o posledních dnech našeho života a starosti o ně jsou zbytečné, ale to, že přeměníme každý den v oslavu skutečnosti, že jsme oblíbení synové a dcery Boží, nám umožní prožít naše poslední dny, ať krátké či dlouhé, jako dny zrodu. Bolesti umírání jsou porodní bolesti. Skrze ně opustíme dělohu světa a narodíme se do plnosti Božích dětí.

Naš život je krátká příležitost říct „ano“ Boží lásce. Naše smrt je úplný návrat domů k této lásce.

Henri J. M. Nouwen: Tady a teď

Smrt – a potom?

Někdo řekl, že umírání začíná narozením. Chtěl tím vyjádřit, že k životu od počátku patří ohrožení smrtí. Především bolest, nemoc a tíha stárnutí jsou předstupně smrti. V nemoci je člověk vytržen ze svého obvyklého pracovního rytmu, stává se závislým na pomoci jiných. Tak zažívá bezmoc a omezenost, které vrcholí ve smrti.

Bible na mnoha místech zpravuje o tom, že Ježíš věnoval pozornost a poskytoval pomoc právě nemocným. Jemu ovšem nešlo přednostně o tělesné uzdravení, nýbrž o duševní posílení a povzbuzení. Mladé křesťanské obce se zjevně cítily zavázány jednat jako on; neboť již v Listě Jakubově nacházíme návod: „Je někdo z vás nemocen?

Ať zavolá starší církve, ti ať se nad ním modlí a potřácejí ho olejem ve jménu Páně. Modlitba víry zachrání nemocného, Pán jej pozdvihne, a dopustil-li se hříchů, bude mu odpuštěno.“ (5,14–15)

Jsme toho přesvědčení, že Kristus provází nejdůležitější úseky našeho života svátostí, ve které slibuje svou pomoc a blízkost. Důležitými a zvláště tíživými životními úseky jsou období nemoci, stárnutí a umírání. Jako pokračování služby Ježíše a apoštolů nemocným proto katolická církev uděluje svátost pomazání nemocného, aby povzbudila nemocného odpuštěním hříchů a důvěrou v uzdravení. Dříve se hovořilo o „svátosti umírání“ nebo „posledním pomazání“. Tato svátost se totiž chápala jako příprava na smrt a její udělování se proto přesouvalo většinou až do doby akutního ohrožení smrtí. Přirozeně i dnes se v nebezpečí smrti pomazání nemocného uděluje. Ale vidíme jej opět více v jeho původním významu: jakožto životní pomoc v čase delší nemoci a stárnutí.

Co je smrt?

Protože nemůžeme smrt odstranit, je potlačována, tabuizována, nemocnému je především zamlčována. Často jsou smrtí označeni lidé posílání – i když to není medicínsky nutné – do nemocnice a tam jsou ponecháváni o samotě na pokojích určených k umírání. Umírání se stalo soukromou věcí. V tom se ukazuje celá ta bezradnost vzhledem ke smrti. Teprve v nejnovější době odkazují jednotlivci na to, že právě umírající potřebují kontakt a společenství. Požadují humánnější doprovod umírajících.

Co se vlastně děje, když člověk umírá? Před touto otázkou musíme všichni přiznat své rozpaky. Poslední krok učiní ovšem každý sám pro sebe. Selhání dýchání, zástava srdce, konec činnosti mozku – to je nález, který dovoluje vystavit úmrtní list. Tím ale zdaleka není vypovězeno vše o smrti.

Proč musí člověk zemřít?

Máme sklon říkat: protože se tělo opotřebovalo a vyčerpalo. Vznikáme, rozkvétáme, dosahujeme vrcholu, po kterém pak s přibývajícím věkem následuje úbytek vitality. Umírání je tedy něco zcela přirozeného. Je to správné. Ale nenuť nás to k zamyšlení nad tím, že např. duševně-duchovní vývoj člověka nemusí být postižený procesem opotřebování v takové míře? Existují tělesně nemocní a staří lidé, kteří zůstali vnitřně velice mladí, čilí a neopotřebovaní. Smrt není jen chemicko-fyzikální proces; člověk umírá jinak než rostlina nebo zvíře.

V Písmu svatém je smrt častěji dávana do souvislosti s hříchem, který od počátku narušuje lidský život. „Skrze jednoho člověka totiž vešel do světa hřích a skrze hřích smrt...“ (Ř 5,12). Ve víře vidíme Boha jako dárce života. Z tohoto pohledu je možné dívat se na každé narušení vztahu s Bohem jako na úbytek života, a tedy jako na element přinášející smrt. To

nemá znamenat, že bez hříchu by člověk nezemřel. Ale snad by potom nebral smrt jako katastrofu, jako nesmyslnou zkázu. Smrt by potom nebyla pocífována jako konec, nýbrž jako přeměna, dokončení a vrchol.

V Božím plánu světa je smrt skutečně vetřelcem, nepřítelem člověka (1 K 15,26). Smrt neměla být a nebude také stále zůstat. Náš odpor vůči ní je proto zcela v právu. Smrt nanejvýš odporuje naší touze po životě.

Smrt – brána k životu

Mnozí vidí ve smrti zeď, na které neodvolatelně ztroskotá život. Budoucnost po smrti? Zde nechťejí umlknout pochybnosti a protesty. Někteří vyslovují podezření, že naděje na vyrovnání na onom světě je podvod, aby byli prostí lidé utěšeni a odvráceni od nepravostí tohoto světa. Zkrátka: Se smrtí všechno končí.

Mnoho lidí má touhu žít dále ve svých dílech nebo svých dětech. Egypťští faraónové stavěli pyramidy, aby učinili památku na sebe nezapomenutelnou. Jiní zase pracují na velkém díle nebo „píší dějiny“, aby nezanišli v paměti lidstva. To všechno je ale přece jen stín, protože v tom nežije člověk sám, nýbrž jen jeho ozvěna. Každopádně není smrt žádným splněním toho, co lidé od života čekají. Řešení spočívá v životě, v životě po smrti, ve spáse.

Co ale říká víra o budoucnosti člověka? Kristus slibuje: „Já jsem vzkříšení a život. Kdo věří ve mne, i kdyby umřel, bude žít. A každý, kdo žije a věří ve mne, neumře navěky!“ (J 11,25; srov. L 23,43). Ačkoliv i Pavel ví, jak těžce smrt zasahuje do života a brutálně zpřetrhává naděje, plány a lidské svazky, přece pro něj umírání neznamená bolestné rozloučení, nýbrž návrat: „Toužím odejít a být s Kristem.“ (F 1,23; 2 K 5,8) Pro věřícího člověka není smrt nesmyslná, není to neodvolatelný konec, nýbrž nový začátek. Jako se Kristus ze smrti vrátil, tak budeme i my žít dále s ním (srov. 1 Te 4,13–18).

Je člověk souzen?

Člověk musí skládat účty za své chování. Jinak řečeno: Křivda nemá poslední slovo! Existuje instance, která hájí právo. Písmo svaté především zdůrazňuje, že Bůh chce člověka opravdu zachránit a nemá žádný zájem na zavrhujeícím rozsudku (J 3,16 a násl.; 1 Tm 2,4). Zda člověk dosáhne svého životního cíle, to záleží na něm samotném.

V okamžiku smrti přichází člověk k rozsáhlému sebepoznání bez sebeklamu. Najevno vychází každá jednotlivost a také celek života, který je spředen ze všech jednotlivých rozhodnutí. V tomto celkovém přehledu člověk vidí, co udělal správně a co špatně. Tak je tento soud někdy především vlastním soudem. V něm se ale zároveň uskutečňuje soud Boží, pokud člověk jasněji rozpozná také Boha a jeho požadavky.

Poselství soudu je tak poselstvím o rovnosti všech lidí vzhledem ke spravedlivosti Boha. A je poselstvím, které vnáší do života vážnost a dramaticklost, a tím ho mění. Bible ostatně vysvětluje, že k soudu nepřicházíme teprve po smrti, nýbrž už v životě (srov. Mt 12,33–37; L 6,37 a další). Prakticky je tedy rozsudek, který člověk sám vynáší svým každodenním chováním, potvrzen na onom světě. Boží soud je jen podpisem pod svědomitě rozhodnutí člověka.

Bůh – budoucnost člověka

Kde potom žijí naši zemřelí, jak žijí? „Co oko nevidělo a ucho neslyšelo, co ani člověku na mysl nepřišlo, připravil Bůh těm, kdo ho milují.“ (1 K 2,9) Písmo svaté jen říká, že žít budeme (1 K 15,12 a další), že nás k sobě Bůh zavolá a že u něho budeme žít (2 K 5,8). Nebe je jedna ze šifer Bible pro Boha samotného. On je nebe, on je naše budoucnost. Všechno, co Bible vypovídá o otázce života s Bohem, jsou jen opisy. Hovoří o „věčném životě“, „neustávajícím blahu“, „míru bez trápení“, o „světle“ a „klidu“; nebo užívá obrazy jako „stolování s Bohem“, „obydlí Boha“, „věčná svatební hostina“ atd. Všechno pokusy vyslovit nevysslovitelné.

V každém životě jsou okamžiky vnitřního štěstí: zážitky harmonie a bezpečí, svobody a poznání, jistoty a síly, klidu a hluboké radosti, lásky a pocitu, že jsem milován, atd.... To může být předzvěstí toho, co znamená „být v nebi“. Temné stránky života se rozjasňují a tušíme něco o tajemství, ke kterému kráčíme.

Otázka „kde je nebe“ vlastně nemá smysl. Nebe je stav, žádné místo, je novým dokonalým druhem života. Neexistuje nějaký vymezený prostor mimo náš svět nebo za mraky nebo v galaktickém systému, který bychom mohli nazvat nebe; nebe je dokonalý, spasený svět. Když Bible používá prostorové představy, že Bůh je „nahore“ a „v nebi“, tak tím nevyjadřuje jen jinakost a vznešenost Boha. Tento způsob řeči odpovídá lidské

zkušenosti: Dobro „přichází shora“ (světlo, teplo, slunce). Když se nám uleví, postavíme se. Zármutek nás stlačí dolů, jsme ohnuti vinou. Ze studu bychom se rádi propadli do země. Není pochopitelné hledat Boha „nahore“?

Někdy můžeme slyšet námitku, že křesťané očekávají ráj na onom světě, protože kapitulují před obtížemi našeho konkrétního světa. U toho či onoho věřícího to snad může být pravda. Takové jednání by vskutku nebylo křesťanské. Pavel spíše říká: „Každý podle vlastní práce obdrží svou odměnu.“ (1 K 3,8) Jinými slovy to znamená: Náš osud se rozhoduje již nyní tím, co činíme den za dnem. Náš život není pro nebe bezvýznamný. Všechno dobré je naopak „uloženo“ a vstupuje do tohoto nebe; nebo lépe: je to již jeho počátek.

Neboť to vše není jen hudbou budoucnosti. Toto „nebe“ již začalo. Bible často zdůrazňuje, že v Kristu již vidíme Boha (J 12,45) a že prostřednictvím něho jsme již byli vzkříšeni k novému životu a přeneseni do nebe (Ef 2,4–7). To rozhodující se tedy již stalo. Nebe, život s Bohem začal, jen tuto skutečnost ještě nemůžeme pochopit a vychutnat. Musíme ještě dozrát a osvědčit se; a do naší smrti zůstává vše ještě otevřené, ještě můžeme ztroskotat.

Toto znamená věřit ve vzkříšení

Až uvidíš bouřku, která tříští les,
zemětřesení, které mává zemí,
řekni si: „Věřím, že les se obnoví,
že se země vrátí do své nehybnosti.“

Když tě bude hřích škrtit
a bude ti, jako by ses dusil,
řekni si: „Kristus vstal z mrtvých
a já vstanu ze svého hříchu.“

Když ti bude stáří a nemoc ztrpčovat život,
řekni si: „Ježíš vstal z mrtvých
a učinil nové nebe a novou zemi.“

Když uvidíš svého syna utíkat z domova,
a tvé sny se ti rozplynou, řekni si:
„Můj syn Bohu neunikne, Bůh ho miluje“.

Až si povšimneš, že láska kolem tebe uhasíná,
až se ti bude zdát, že svět je porážkou Boha,
až ti bude nevolno ze zmatku, teroru, a válek,
řekni si: „Ježíš zemřel a vstal, aby přinesl spásu.“

Až někdo z tvých blízkých bude na smrtelné posteli
a budeš hledět na jeho smrtelnou úzkost z odloučení,
řekni jemu i sobě: „Uvidíme se v království Božím.“
Tohle znamená věřit ve vzkříšení !

